

in the delivery of goods and services to visitors. Countries, which are trying to be a popular tourist destination, invest great efforts to achieve competitive advantage and measuring performance against competitors grows in importance as a strategic issue.

Finally, it should be noted that tourism competitiveness has emerged as a main topic in tourism research since the 1990s and over the last decade tourism researchers have developed a theoretical and conceptual framework explaining how a tourism destination manages its competitiveness, which can be evaluated both quantitatively and qualitatively. Obviously, quantitative performance of a destination can be measured by looking at numbers such as annual numbers of tourist arrivals, amount of annual tourism receipts, level of expenditure per tourist and length of overnight stays. In turn, there is also a need to take into account the qualitative patterns of destination competitiveness, as these ultimately drive quantitative performance, for example, socio-economic and socio-demographic profiles of tourists, level of tourist satisfaction, dissatisfaction or complaints, comments of tour operators or other intermediaries, quality of staff working in tourism, quality of facilities and services in tourism.

References:

1. Cristina Mottironi, Magda Antonioli Corigliano. Tourist destination competitiveness: the role of cooperation. – Retrieved from: http://www.sieds.it/listing/RePEc/journal/2012LXVI_N2_11.pdf
2. Ana Bobirca. Assessing the international competitiveness of tourism services trade. – Retrieved from: <http://www.rejournal.eu/sites/rejournal.versatech.ro/files/articole/2014-05-10/2327/je202320bobirca.pdf>

УДК 338.242.2:911.3

М.І. Дрогомирецька, к.е.н., доцент
Д.Т. Михайлова, А.О. Панкіна, студенти
*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ ЗЕЛЕНОГО ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ

Сучасну туристичну індустрію можна з упевненістю назвати однією з провідних і найбільш динамічних галузей світового

господарства, джерелом стабільних валютних надходжень, фактором, що сприяє підвищенню рівня зайнятості, зростанню престижу країни та розбудові її соціально-економічної інфраструктури. Одним із найбільш актуальних видів туризму, характерних для мальовничих територій національних природних парків і заповідних зон, є зелений туризм. Згідно з офіційними статистичними даними Всесвітньої туристичної організації, «зелені» подорожі займають від 7 до 20 % у загальній кількості туристичних подорожей [1, с. 9]. У сучасних умовах сфера зеленого туризму перетворюється на перспективний сектор світового туристичного господарства.

Традиція сільського зеленого туризму почала розвиватися в Європі близько півстоліття тому. Для України вищезгаданий термін новий, але не зайве буде згадати про те, що традиція цього виду відпочинку в Україні набагато старіша, ніж здається. Традиції гостинності сільських жителів відомі всім з давніх-давен [2, с. 83]. Наприклад, ще на початку ХХ століття в Карпати на лікування або відпочинок в горах до господарів сільських садіб приїжджали відомі діячі культури і науки.

Сьогодні серед основних цілей зеленого туризму можна виділити, насамперед, наступні: підвищення культури взаємин між людиною і природою, формування етичних норм поведінки у природному середовищі, виховання почуття особистої відповідальності за долю природи і її окремих елементів, а також відновлення духовних і фізичних сил людини, забезпечення повноцінного відпочинку в умовах природного середовища. Об'єктами зеленого туризму можуть бути як природні, так і культурні пам'ятки, природні й природно-антропогенні ландшафти, де традиційна культура становить єдине ціле з навколишнім середовищем.

Сучасний досвід і численні наукові дослідження вказують на те, що прискорений розвиток зеленого туризму може відіграти роль своєрідного каталізатора структурної перебудови національної економіки, забезпечити демографічну стабільність і розв'язання нагальних соціально-економічних проблем у екологічно чистій місцевості. Сьогодні розвитком зеленого туризму у нашій державі активно займається «Спілка сприяння розвитку сільського зеленого туризму в Україні», однією із

найважливіших функцій якої є проведення тренінгів для тих, хто безпосередньо займається зеленим туризмом [3, с. 88].

Як підсумок, можна сказати, що в Україні цей вид туризму здійснюється переважно на природно-заповідних територіях національних природних парків, біосферних заповідників, ландшафтних парків та зарезервованих територій, де екотуристична діяльність передбачає розвиток наступних форм зеленого туризму: екскурсії маркованими екологічними стежками з короткостроковим відпочинком у спеціально відведених зонах; піший спортивно-оздоровчий екотуризм; лижні подорожі та прогулянки; подорожі на велосипедах; прогулянки і подорожі на конях; водний екотуризм; екскурсії у карстові печери, підводне плавання з аквалангом, любительське і спортивне рибальство, парапланеризм, прогулянки та подорожі на повітряних кулях, скелелазіння тощо. Подальший розвиток зеленого туризму в Україні потребує виваженої політики державного регулювання, зокрема і на регіональному рівні.

Список використаних джерел:

1. Вінніков О. Зелений туризм: можливості та форми розвитку в Україні / О. Вінніков // Туризм сільський зелений. – 2012. - № 1. – С. 6 – 10.
2. Литвин І.В. Проблеми та перспективи розвитку сільського зеленого туризму в регіоні / І.В. Литвин // Регіональна економіка. – 2013. - № 2. – С. 81 – 88.
3. Сердюкова О.М. Сутність сільського зеленого туризму / О.М. Сердюкова // Економіка та держава. – 2014. - № 3. – С. 87 – 90.

УДК 330.4: 215.2

І.П. Потапук, к.е.н., доцент

А.О. Гольченкова, В.С. Прач, студенти

*Полтавський національний технічний університет
імені Юрія Кондратюка*

СТРАТЕГІЧНЕ ПЛАНУВАННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

В зв'язку із зростанням динамізму економічних і соціальних процесів, які відзначаються в суспільстві швидкою зміною